ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 21. februára 2008*

Vo veci C-296/06,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Taliansko) z 10. mája 2006 a doručený Súdnemu dvoru 3. júla 2006, ktorý súvisí s konaním:

Telecom Italia SpA

proti

Ministero dell'Economia e delle Finanze,

Ministero delle Comunicazioni,

* Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia U. Lõhmus, J. Klučka, A. Ó Caoimh a P. Lindh (spravodajkyňa),

generálny advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. októbra 2007,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Telecom Italia SpA, v zastúpení: F. Satta, F. Lattanzi, C. Tesauro a C. Santacroce, avvocati,

— talianska vláda, v zastúpení: I. M. Braguglia, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: E. Traversa a M. Shotter, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 25. októbra 2007,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článkov 11, 22 a 25 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v odvetví telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 117, s. 15).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Telecom Italia SpA (ďalej len „Telecom Italia“) a Ministero dell'Economia e delle Finanze (ministerstvo hospodárstva a financií) a Ministero delle Comunicazioni (ministerstvo komunikácií) vo veci povinnosti uloženej Telecom Italia zaplatiť poplatok vypočítaný na základe jeho obratu za obdobie jedného roka začínajúce sa posledným dňom lehoty stanovenej na prebratie smernice 97/13 do vnútroštátneho práva.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Článok 6 a článok 11 ods. 1 smernice 97/13, ktoré sa týkajú poplatkov a úhrad uplatniteľných tak v konaniach o poskytnutie všeobecných oprávnení, ako aj v konaniach

o poskytnutie individuálnych licencií, stanovujú, že členské štáty dbajú na to, aby účelom poplatkov uložených podnikom v rámci postupov udeľovania povolení bolo výlučne pokrytie správnych nákladov spojených s udeľovaním, so správou, s kontrolou, prípadne s vytvorením režimu všeobecných oprávnení alebo uplatnením platných individuálnych licencií.

4 Všeobecná lehota stanovená na prebratie smernice 97/13 je uvedená v článku 25 prvom pododseku tejto smernice, ktorý znie takto:

„Členské štáty uvedú do účinnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou a uverejnia podmienky a postupy súvisiace s oprávneniami čo najskôr, najneskôr však do 31. decembra 1997, a bezodkladne o tom informujú Komisiu.“ [*neoficiálny preklad*]

5 Článok 22 smernice 97/13 obsahuje osobitné ustanovenie týkajúce sa oprávnení, ktoré sú v platnosti v deň, keď smernica nadobúda účinnosť:

„1. Členské štáty prijmú všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa oprávnenia existujúce ku dňu nadobudnutia účinnosti tejto smernice zosúladili s touto smernicou najneskôr do 1. januára 1999.

2. Ak uplatnenie ustanovení tejto smernice spôsobí zmenu podmienok už existujúcich oprávnení, členské štáty môžu predĺžiť platnosť týchto podmienok, s výnimkou

podmienok priznávajúcich osobitné alebo výlučné práva, ktoré boli zrušené alebo sa musia zrušiť na základe práva Spoločenstva, a to za podmienky, že tým nie sú dotknuté práva iných podnikov vyplývajúce z práva Spoločenstva vrátane tejto smernice. V takom prípade členské štáty oznámia Komisii opatrenia prijaté na tento účel a odôvodnia ich.

3. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia odseku 2, povinnosti týkajúce sa oprávnení existujúcich ku dňu nadobudnutia účinnosti tejto smernice, ktoré nebudú zosúladené s ustanoveniami tejto smernice najneskôr do 1. januára 1999, strácajú svoju účinnosť.

V odôvodnených prípadoch môže Komisia túto lehotu na žiadosť členských štátov predĺžiť." [*neoficiálny preklad*]

Vnútroštátna právna úprava

Poštový a telekomunikačný zákonník

6 Až do prebratia smernice 97/13 bola služba verejných telekomunikácií v Taliansku vyhradená štátu na základe článku 1 prvého odseku poštového a telekomunikačného zákonníka (codice postale e delle telecomunicazioni, ďalej len „codice postale") pripojeného k dekrétu prezidenta Talianskej republiky č. 156 o prijatí jednotného zákonníka obsahujúceho právne predpisy v oblasti pôšt, poštovej banky a telekomunikácií (approvazione del testo unico delle disposizioni legislative in materia postale, di bancoposta e di telecomunicazioni) z 29. marca 1973 (riadna príloha GURI č. 113 z 3. mája 1973).

7 V zmysle článku 188 codice postale „je koncesionár povinný platiť štátu ročný poplatok v rozsahu stanovenom týmto dekrétom, príslušnými pravidlami alebo koncesiou“. Tento poplatok sa vypočítaval pomerne k hrubým ziskom zo služby poskytovanej na základe koncesie, po odpočítaní súm zaplatených koncesionárovi verejnej siete.

Dekrét prezidenta Talianskej republiky č. 318

8 Smernica 97/13 bola prebratá predovšetkým dekrétom prezidenta Talianskej republiky č. 318 o pravidlách uplatnenia smerníc Spoločenstva v odvetví telekomunikácií (regolamento per l'attuazione di direttive comunitarie nel settore delle telecomunicazioni) z 19. septembra 1997 (riadna príloha GURI č. 221 z 22. septembra 1997, ďalej len „dekrét č. 318/1997“).

9 Článok 2 ods. 3 až 6 tohto dekrétu stanovuje:

„3. Osobitné a výlučné práva týkajúce sa poskytovania hlasovej telefónnej služby a s tým spojené budovanie a prevádzkovanie verejných telekomunikačných sietí ostávajú v platnosti až do 1. januára 1998…

4. Koncesie pre verejné použitie a oprávnenia upravené článkom 184 ods. 1 codice postale, ktoré sú platné v čase nadobudnutia účinnosti týchto pravidiel, budú na výzvu [vnútroštátneho regulačného orgánu] najneskôr do 1. januára 1999 zmenené s cieľom ich zosúladenia s týmito pravidlami.

5. Keďže uplatnenie týchto pravidiel spôsobuje zmeny podmienok existujúcich koncesií a oprávnení, iné podmienky, ako podmienky poskytujúce osobitné alebo výlučné práva, ktoré sa rušia alebo sa budú rušiť na základe týchto pravidiel, ostávajú v platnosti, bez toho však, aby tým boli dotknuté práva iných podnikov, ktoré im vyplývajú najmä z práva Spoločenstva.

6. S výhradou ustanovení odsekov 4 a 5 povinnosti vyplývajúce z koncesií a oprávnení existujúcich ku dňu nadobudnutia účinnosti týchto pravidiel, bez ohľadu na ich súlad s týmito pravidlami, strácajú účinnosť od 1. januára 1999."

10 Článok 6 ods. 20 dekrétu č. 318/1997 stanovuje:

„… poplatok požadovaný od podnikov v súvislosti s postupmi týkajúcimi sa individuálnych licencií slúži výlučne na pokrytie správnych nákladov spojených s vybavením, kontrolou správy služby a zachovávania podmienok stanovených v samotných licenciách. …"

11 Článok 21 ods. 2 dekrétu č. 318/1997 stanovuje:

„Pokiaľ tieto pravidlá výslovne nestanovujú inak, ustanovenia platné v oblasti telekomunikácií sa naďalej uplatňujú. Najmä na účely uvedené v článku 6 ods. 20 a 21 sa uplatňujú ustanovenia uvedené v článku 188 codice postale, a to až kým [vnútroštátny regulačný orgán] nerozhodne inak."

Zákon č. 448

12 V zmysle článku 20 ods. 3 zákona č. 448 o pravidlách v oblasti verejných financií na účely stability a rozvoja (misure di finanza pubblica per la stabilizzazione e lo sviluppo) z 23. decembra 1998 (riadna príloha GURI č. 302 z 29. decembra 1998, ďalej len „zákon č. 448/1998“):

„Od 1. januára 1999 sa už ustanovenia článku 188 [codice postale] na prevádzkovateľov verejných telekomunikačných služieb neuplatňujú.“

13 Na základe článku 20 ods. 4 tohto zákona sa ruší článok 21 ods. 2 dekrétu č. 318/1997.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

14 Telecom Italia, spoločnosť založená podľa talianskeho práva, je bývalým držiteľom výlučného práva vo forme výlučnej koncesie na služby verejných telekomunikácií v Taliansku. Táto spoločnosť na Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regionálny správny súd v Laziu) namieta zachovanie ročného poplatku stanoveného codice postale za obdobie roka 1998, ktorý predstavoval približne 385 miliónov eur, čiže sumu, ktorej vrátenie táto spoločnosť požaduje. Uvedená spoločnosť tvrdí, že otvorenie telekomunikačného trhu hospodárskej súťaži, ku ktorému došlo 1. januára 1998, malo za následok zrušenie výlučných práv v tejto oblasti. Od tohto dátumu boli jedinými peňažnými povinnosťami uplatňujúcimi sa na telekomunikačné podniky na

základe ich individuálnych licencií poplatky upravené článkom 11 smernice 97/13, ako to Súdny dvor už potvrdil v rozsudku z 18. septembra 2003, Albacom a Infostrada (C-292/01 a C-293/01, Zb. s. I-9449).

15 Vnútroštátny súd tiež vyjadruje pochybnosti o platnosti ročného poplatku uloženého Telecom Italia za rok 1998, pričom si kladie otázku, či by článok 22 smernice 97/13, ktorý obsahuje prechodné ustanovenie týkajúce sa oprávnení existujúcich ku dňu nadobudnutia účinnosti tejto smernice, akým bolo aj oprávnenie poskytnuté Telecom Italia, nebolo možné vykladať aj tak, že výlučne na tento rok povoľuje uloženie takéhoto poplatku. Tento súd sa však po vzore Telecom Italia prikláňa skôr k myšlienke, že uvedený článok 22 neobsahuje prechodné ustanovenia týkajúce sa článku 11 tejto smernice, ktorý upravuje poplatky uplatňujúce sa na individuálne licencie, a že teda neumožňuje uloženie takej peňažnej povinnosti, akou je predmetný poplatok vo veci samej.

16 Za týchto podmienok Tribunale amministrativo regionale del Lazio rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je článok 20 ods. 3 zákona č. 448/1998 [v súlade] s článkami 11, 22 a 25 smernice 97/13[?]“

O prejudiciálnej otázke

17 Na úvod je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor nemá právomoc vyjadrovať sa v rámci konania začatého na základe článku 234 ES k zlučiteľnosti ustanovení vnútroštátneho práva s ustanoveniami práva Spoločenstva. Na druhej strane je však Súdny

dvor príslušný oboznámiť vnútroštátny súd so všetkými aspektmi výkladu spadajúcimi do rámca práva Spoločenstva, ktoré mu umožnia posúdiť zlučiteľnosť noriem vnútroštátneho práva s právnou úpravou Spoločenstva (pozri najmä rozsudky zo 7. júla 1994, Lamaire, C-130/93, Zb. s. I-3215, bod 10, ako aj z 19. septembra 2006, Wilson, C-506/04, Zb. s. I-8613, body 34 a 35).

18 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že hoci z formálneho hľadiska vnútroštátny súd svoju otázku obmedzil na výklad článkov 11, 22 a 25 smernice 97/13, táto okolnosť nebráni Súdnemu dvoru oboznámiť vnútroštátny súd so všetkými aspektmi výkladu práva Spoločenstva, ktoré môžu byť užitočné pre rozhodnutie v prejednávanej veci, bez ohľadu na to, či ich vnútroštátny súd uviedol, alebo neuviedol v znení svojej otázky (pozri najmä rozsudok z 26. apríla 2007, Alevizos, C-392/05, Zb. s. I-3505, bod 64 a citovanú judikatúru).

19 Z tohto dôvodu, keďže zo spisu predloženého Súdnemu dvoru vyplýva, že Telecom Italia má aj všeobecné oprávnenie, je potrebné zohľadniť aj článok 6 smernice 97/13, ktorý sa týka všeobecných oprávnení.

20 Preto je potrebné chápať položenú otázku tak, že jej cieľom je objasniť, či článkom 6 a 11 smernice 97/13 v spojení s jej článkami 22 a 25 odporuje, aby členský štát požadoval od operátora, bývalého držiteľa výlučného práva na poskytovanie verejných telekomunikačných služieb, ktorý sa stal držiteľom všeobecného oprávnenia, zaplatenie takej peňažnej povinnosti, akou je predmetný poplatok vo veci samej zodpovedajúci sume, ktorej zaplatenie sa v minulosti požadovalo za udelenie uvedeného výlučného práva, a to počas jedného roka po uplynutí lehoty na prebratie tejto smernice do vnútroštátneho práva, konkrétne až do 31. decembra 1998.

Pripomienky predložené Súdnemu dvoru

21 Telecom Italia a Komisia Európskych spoločenstiev tvrdia, že takýto poplatok je v rozpore s článkom 11 smernice 97/13, tak ako ho vykladá Súdny dvor, a že článok 22 tejto smernice nedovoľuje jeho zachovanie počas obdobia jedného roka po uplynutí lehoty na prebratie tejto smernice do vnútroštátneho práva. Podľa týchto účastníkov konania článok 22 dovoľuje zachovanie podmienok oprávnení existujúcich v čase nadobudnutia účinnosti smernice 97/13, pokiaľ tieto podmienky neposkytovali osobitné alebo výlučné práva. Povinnosť zaplatiť predmetný poplatok vo veci samej je však protiplnením za poskytnutie výlučného práva. Preto sa musí považovať za povinnosť, ktorá je v rozpore s uvedeným článkom 22.

22 Talianska vláda zasa rozlišuje medzi článkom 22 ods. 2 smernice 97/13, podľa ktorého podmienky poskytujúce osobitné a výlučné práva nemožno zachovať po nadobudnutí účinnosti tejto smernice, a jej článkom 22 ods. 3, na základe ktorého možno povinnosti týkajúce sa oprávnení existujúcich k tomuto dňu zachovať až do 31. decembra 1998. Táto vláda uvádza, že osobitné a výlučné práva boli v súlade so smernicou 97/13 odobraté 31. decembra 1997. Ďalej uvádza, že Talianska republika len využila právo poskytnuté článkom 22 ods. 3 na zachovanie určitých povinností počas jedného roka. Zaplatenie poplatku uloženého bývalému držiteľovi výlučného práva patrí do rámca týchto povinností, a je teda v súlade s uvedenou smernicou.

Odpoveď Súdneho dvora

23 Súdny dvor už mal príležitosť skúmať zlučiteľnosť ročného peňažného poplatku uloženého telekomunikačnému podniku, ktorý bol vypočítaný percentuálnou sadzbou z jeho obratu, a smernice 97/13 v rámci už citovaného rozsudku Albacom

a Infostrada. V bode 41 tohto rozsudku Súdny dvor rozhodol, že takýto poplatok je v rozpore s cieľmi normotvorcu Spoločenstva a so spoločným rámcom vytvoreným smernicou 97/13. Z bodov 33 a 42 tohto rozsudku navyše vyplýva, že takýto poplatok zakazuje článok 11 tejto smernice, ktorý stanovuje, že cieľom poplatkov uložených podnikom v rámci postupov udeľovania povolení je výlučne pokrytie správnych nákladov spojených s udeľovaním, so správou, s kontrolou a uplatňovaním individuálnych licencií. Keďže poplatky podľa článku 6 tejto smernice sú obmedzené rovnakým spôsobom, taký istý zákaz sa uplatňuje aj na základe tohto článku.

24 Na základe článku 25 smernice 97/13 sa mali uvedené články 6 a 11, rovnako ako všetky ustanovenia tejto smernice, prebrať najneskôr do 31. decembra 1997.

25 Článok 22 smernice 97/13 však obsahuje odchylné ustanovenia, ktoré sa uplatňujú na oprávnenia existujúce ku dňu nadobudnutia účinnosti tejto smernice, na základe ktorých sa tieto oprávnenia musia s touto smernicou zosúladiť do 1. januára 1999, inak povedané, najneskôr do jedného roka po dni stanovenom v dotknutom článku 25.

26 Otázkou teda je, či článok 22 smernice 97/13 umožňuje, odchylne a iba na obdobie jedného roka, zachovanie peňažnej povinnosti, akou je zaplatenie predmetného poplatku vo veci samej, vo vzťahu k operátorovi, ktorému sa predtým, ako táto smernica nadobudla účinnosť, poskytlo výlučné právo.

27 Tento článok 22 nielenže vo svojom odseku 1 poskytuje na zosúladenie oprávnení existujúcich ku dňu nadobudnutia účinnosti smernice 97/13 s touto smernicou dodatočnú lehotu jedného roka, ktorá uplynie 31. decembra 1998, ale okrem toho

vo svojom odseku 2 aj upravuje možnosť predĺženia platnosti podmienok spojených s existujúcimi oprávneniami, avšak s výhradou, že tieto podmienky nebudú poskytovať žiadne osobitné alebo výlučné práva a že toto predĺženie platnosti podmienok sa nebude dotýkať práv, ktoré iným podnikom vyplývajú z práva Spoločenstva. Odsek 3 tohto článku sa týka povinností viažucich sa na oprávnenia existujúce ku dňu nadobudnutia účinnosti smernice 97/13. Tento odsek, ktorý sa uplatňuje s výhradou ustanovení uvedeného odseku 2, stanovuje, že dotknuté povinnosti sa musia uviesť do súladu s uvedenou smernicou pred 1. januárom 1999, ibaže by Komisia dotknutému členskému štátu na jeho vlastnú žiadosť túto lehotu predĺžila.

28 Článok 22 smernice 97/13 teda výslovne neupravuje peňažné povinnosti uplatňujúce sa na telekomunikačné podniky, ktoré sú držiteľmi oprávnení, či už ide o všeobecné oprávnenia, alebo o individuálne licencie. Výlučne články 6 a 11 tejto smernice sa výslovne venujú tejto otázke.

29 S cieľom overiť, či sa článok 22 vzťahuje na peňažné poplatky, akými sú predmetné poplatky vo veci samej, je potrebné tento článok vykladať nielen s odkazom na jeho znenie, ale aj s ohľadom na jeho cieľ, ako aj na jeho postavenie v kontexte smernice 97/13 ako celku.

30 V tomto ohľade odôvodnenie č. 26 uvedenej smernice umožňuje objasniť cieľ dotknutého článku 22. Normotvorca Spoločenstva v tomto odôvodnení uviedol, že určité telekomunikačné licencie boli členskými štátmi poskytnuté na obdobie presahujúce 1. január 1999. S cieľom zabrániť žiadostiam o náhradu škody sa považovalo za nutné umožniť členským štátom predĺžiť platnosť určitých podmienok týchto licencií, pod podmienkou, že neposkytovali osobitné a výlučné práva. Čo sa týka týchto práv, pokiaľ Komisia nepovolila ich zachovanie, museli byť odobraté, najmä na základe smernice Komisie 90/388/EHS z 28. júna 1990 o hospodárskej súťaži na trhoch s telekomunikačnými službami [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 192, s. 10).

31 Cieľom článku 22 smernice 97/13 je teda zabrániť sporom tým, že sa zmluvným vzťahom uzavretým medzi členskými štátmi a telekomunikačnými podnikmi predtým, ako táto smernice nadobudne účinnosť, umožní, aby pretrvali až do 1. januára 1999, pričom sa členským štátom poskytne jednotná lehota na prispôsobenie obsahu dotknutých zmlúv ustanoveniam tejto smernice, končiaca sa uvedeným dňom.

32 Preto cieľ článku 22 smernice 97/13, ktorý je takto spresnený na základe jej odôvodnenia č. 26, zdá sa, nemá nič spoločné so zachovaním peňažného poplatku spojeného s bývalým výlučným právom.

33 Analýza konkrétneho znenia tohto článku potvrdzuje toto zistenie.

34 Po prvé, čo sa totiž týka členského štátu, ktorý nezískal od Komisie oprávnenie zachovať osobitné alebo výlučné práva v oblasti telekomunikácií, článok 22 ods. 2 smernice 97/13 vylučuje zachovanie podmienok, ktoré takéto práva priznávajú, aj po 31. decembri 1997. Ako však uviedol generálny advokát v bode 37 svojich návrhov, ak sa zruší výlučné právo, takéto zrušenie obyčajne musí mať dopad na uplatnenie peňažnej povinnosti, ktorá je protiplnením za takéto výlučné právo.

35 Po druhé, zo samotného znenia článku 22 ods. 3 smernice 97/13 vyplýva, že tento článok sa uplatňuje bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia jeho odseku 2. Keďže odsek 2 vylučuje existenciu takých podmienok, ktoré by priznávali osobitné alebo výlučné práva, článok 22 ods. 3 sa nemôže týkať povinností spojených s takýmito podmienkami, takže ho nemožno chápať v tom zmysle, že by umožňoval pretrvanie týchto povinností až do 31. decembra 1998.

36 V dôsledku toho je namieste domnievať sa, že povinnosť vo forme zaplatenia poplatku spojeného s bývalým výlučným právom nespadá do pôsobnosti povinností upravených článkom 22 ods. 3 smernice 97/13, a že takýto poplatok teda nemožno na základe článku 25 tejto smernice zachovať po 31. decembri 1997.

37 Talianska vláda však na pojednávaní tvrdila, že zaplatenie predmetného poplatku vo veci samej sa neviaže na priznanie výlučného práva, ktoré bolo navyše odobraté. Cieľom tohto poplatku bolo totiž v skutočnosti uľahčiť v Talianskej republike prechod do režimu hospodárskej súťaže. Keďže tento členský štát sa musel vzdať režimu výlučného práva, ktorý zaviedol, ako aj zdrojov, ktoré mu tento režim zabezpečoval, zachovanie uvedeného poplatku počas jedného roka predstavovalo finančný zdroj, ktorý mu umožňoval postupne sa prispôsobiť novému režimu. Pojem „povinnosti" uvedený v článku 22 ods. 3 smernice 97/13 sa líši od pojmu „podmienky" použitého v odseku 2 tohto článku a musí sa vykladať nezávisle. Umožňuje totiž členskému štátu, aby z finančných dôvodov uložil peňažnú povinnosť, akou je predmetný poplatok vo veci samej, až do 31. decembra 1998.

38 V tomto ohľade je potrebné zdôrazniť, že prináleží vnútroštátnemu súdu, aby určil, či sa predmetný poplatok vo veci samej, pri ktorom je nesporné, že sa zakladá na článku 188 codice postale, viaže na výlučné právo poskytovania verejných telekomunikačných služieb poskytnuté Telecom Italia pred nadobudnutím účinnosti smernice 97/13.

39 Za predpokladu, že sa peňažná povinnosť, akou je tento poplatok, neviaže na výlučné právo priznané pred nadobudnutím účinnosti smernice 97/13, je potrebné skúmať, či takáto povinnosť predstavuje povinnosť v zmysle článku 22 ods. 3 smernice 97/13, na ktorú by sa mohla vzťahovať výnimka upravená týmto ustanovením.

40 V tomto ohľade výklad talianskej vlády vychádza z predpokladu, že pojem „povinnosti“ uvedený v článku 22 ods. 3 sa líši od pojmu „podmienky“ uvedeného v odseku 2 tohto článku. Pojem „podmienky“ by sa mal týkať výlučne výhod priznaných podniku v jeho záujme, kým pojem „povinnosti“ by mal zahŕňať povinnosti uložené podnikom, vrátane takých povinností, ktoré sú ako vo veci samej uložené podnikom výlučne z dôvodu finančných záujmov dotknutého členského štátu, nezávisle od „podmienok“ oprávnenia.

41 Túto analýzu však nemožno prijať. Po prvé, zo štruktúry uvedeného článku 22 ods. 2 a 3, ako aj z použitia pojmu „podmienky“, najmä v článkoch 3, 4 a 8 smernice 97/13 v spojení s jej prílohou, s cieľom opísať podmienky, ktoré sa môžu viazať na oprávnenia, vyplýva, že tento pojem zahŕňa pojem „podmienky“ v zmysle článku 22 ods. 3 tejto smernice. Podmienky, ktoré sa môžu viazať na oprávnenia, tak ako sú uvedené v prílohe uvedenej smernice, zahŕňajú totiž mnohé povinnosti, medzi ktoré patrí aj podmienka uvedená v bode 4.3 tejto prílohy týkajúca sa požiadaviek v oblasti životného prostredia, urbanizmu a územného rozvoja.

42 Po druhé, je potrebné pripomenúť, že výlučne články 6 a 11 smernice 97/13 upravujú peňažné povinnosti uplatňujúce sa na podniky, ktoré sú držiteľmi oprávnení v oblasti telekomunikačných služieb (pozri v tomto zmysle rozsudok Albacom a Infostrada, už citovaný, bod 26). Čo sa týka individuálnych licencií, článok 11 ods. 1 tejto smernice stanovuje, že cieľom poplatkov ukladaných členskými štátmi podnikom, ktoré sú držiteľmi týchto licencií, je výlučne krytie správnych nákladov na prácu vynaloženú v súvislosti s využívaním týchto licencií (rozsudky Albacom a Infostrada, už citovaný, bod 25, ako aj z 19. septembra 2006, i-21 Germany, C-392/04 a C-422/04, Zb. s. I-8559, bod 28). Rovnaká úvaha sa uplatňuje na poplatky uložené členskými štátmi v súvislosti so všeobecnými oprávneniami na základe článku 6 smernice 97/13, ktorý okrem iného upravuje jedinú ďalšiu formu peňažného poplatku, konkrétne poplatky spojené s poskytnutím univerzálnej služby.

43 V dôsledku toho sa pojem „podmienky viažuce sa na oprávnenia“ v zmysle smernice 97/13 týka rôznych práv a povinností, pričom však nezahŕňa peňažné povinnosti uložené telekomunikačným podnikom, ktoré sú držiteľmi oprávnení.

44 Z toho vyplýva, že pojem „povinnosti“ v zmysle článku 22 ods. 3 smernice 97/13 sa netýka peňažnej povinnosti, akou je predmetný poplatok vo veci samej, ktorý bol telekomunikačnému podniku uložený nezávisle od podmienok výkonu poskytnutého oprávnenia, pričom jeho jediným cieľom bolo finančne pomôcť dotknutému členskému štátu.

45 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy je potrebné na položenú otázku odpovedať, že článkom 6, 11, 22 a 25 smernice 97/13 odporuje, aby členský štát požadoval od operátora, bývalého držiteľa výlučného práva na poskytovanie verejných telekomunikačných služieb, ktorý sa stal držiteľom všeobecného oprávnenia, zaplatenie takej peňažnej povinnosti, akou je predmetný poplatok vo veci samej zodpovedajúci sume, ktorej zaplatenie sa v minulosti požadovalo za udelenie uvedeného výlučného práva, a to počas jedného roka po uplynutí lehoty na prebratie tejto smernice do vnútroštátneho práva, konkrétne až do 31. decembra 1998.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článkom 6, 11, 22 a 25 smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/13/ES z 10. apríla 1997 o spoločnom rámci pre všeobecné oprávnenia a individuálne licencie v odvetví telekomunikačných služieb [*neoficiálny preklad*] **odporuje, aby členský štát požadoval od operátora, bývalého držiteľa výlučného práva na poskytovanie verejných telekomunikačných služieb, ktorý sa stal držiteľom všeobecného oprávnenia, zaplatenie takej peňažnej povinnosti, akou je predmetný poplatok vo veci samej zodpovedajúci sume, ktorej zaplatenie sa v minulosti požadovalo za udelenie uvedeného výlučného práva, a to počas jedného roka po uplynutí lehoty na prebratie tejto smernice do vnútroštátneho práva, konkrétne až do 31. decembra 1998.**

Podpisy